

*Missziós
prédikációk*

2014
IV. negyedév

IV. negyedév

1. Missziósombat, 2014. október 4.

A SZERETET ÉS AZ EMBERI JOGOK

„A szeretet... nem keresi a maga hasznát” (1Kor 13,5).

A szeretet himnuszát olvasva az első hallásra olyan érzést kelt bennünk, hogy nem kell védelmeznünk a saját jogainkat, tulajdonunkat. Ha valóban így értelmezzük, akkor biztosan az igazságtalanság áldozatává válunk.

Az igazság akkor van megmentve, amikor mindenki megkapja a magáét. Amikor a „magunk hasznát” keressük, mindig az igazságra hivatkozunk. A mennyei szeretet azonban eltérít bennünket e gondolattól. Ez azt jelentené, hogy az igazi szeretet korlátozza a jogaink gyakorlását? Ez azt jelentené, hogy az isteni szeretet nem az igazság oldalán áll, amikor az igazi szeretettel rendelkező keresztényről van szó?

Szeretetre törekszünk-e akkor, ha kiállunk a magunk igazáért?

A Szentírásban mindenütt azt olvassuk, hogy Isten az igazság és jogosság érdekében hangosan szót emelt: „Igazságot, igazságot kövess, hogy élhess, és örökségül bírhasd azt a földet, amelyet az Úr, a te Istened át néked” (5Móz 16,20). Ezt a parancsot Izrael népének teljességgel meg kellett tartania az Ígéret földjén. Isten népe számára az igazságosságnak elvnek kellett lennie. A Megváltás történelmi skálájának a másik végén az új Föld áll, az új Ígéret földje, ahol maga Isten lesz az Úr. Az új Földön az igazság azonban nem parancsként,

hanem ígéretként szerepel: „*De új eget és új földet várunk az ő ígérete szerint, amelyekben igazság lakozik*” (2Pét 3,13). A messiási próféciaák a Messiásról szólnak, aki felállítja Isten országát, melynek az igazság az alapja: „*királyságában, amelyet megerősít és megszilárdít a jog és az igazság által...*” (Ésa 9,7 – SZ.I. ford.). Isten Ígéreteinek visszhangja válasz az ember igazságra való törekvésének.

Az igazságos Istentől származó szeretet igazságosságot követel

Isten igazságot követel, mert teremtéskor az embernek jogokat adott. Az ember Isten képmására lett megteremtve, és a Teremtője képét hordozza magában. Ezen okok miatt szükséges mások jogait tiszteletben tartani. Senki sem szorul igazoltatásra, mely alapján bebizonyítaná, a jogok melyik kategóriáival rendelkezik. Azért értelmetlenség azt gondolni, hogy az isteni szeretet megfosztja az embereket a jogaiktól, mivel ez az igazság eltörlése lenne.

Az igazságos, Istentől származó szeretet igazságosságot követel. A szeretetünk addig nem teljes, míg azt nem látjuk, hogy az embertársunk megvalósította a jogait. Valójában a szeretet még többet is kész megtenni. Helytelen azt mondani, hogy aki szeret, annak nem kell odafigyelnie az igazságosságra. Hogyan tudnánk megfelelni embertársaink elvárásainak, ha nem akarnánk, hogy megvalósítsák a jogaikat?

Jegyezzük meg, a szeretet himnusza nem azt mondja, hogy a szeretet korlátoz bennünket a jogkeresésben. Ebben van az alapvető különbség. A szeretet az embertársaink jogainak a keresésére kötelez bennünket, és nem lehetünk közömbösek; a saját jogainkat illetőleg viszont a szeretet egy millimétert se ösztönöz: „*A szeretet... nem keresi a maga hasznát*”.

Miért kerül a szeretet és az igazságosság konfliktusba az olyan ember szívében, aki szeret? Ha Isten képmása akarok maradni, le kell-e mondanom az igazságosságról a szeretet érdekében? Miért nem „hajtja ki” a szeretet az igazságot, és miért nem keresi a maga hasznát?

Ha válaszolni akarunk erre a dilemmára, meg kell ismerkednünk az emberi igazságnak az evangéliumi igazsággal teljesen ellentétes természetével. A szeretet senkinek a jogait sem tagadja. Isten szeretete indít bennünket arra, hogy önként mondjunk le arról, amihez jogunk van. Isten szeretete véghez is viszi ezeket a változásokat, mindenkinél, akit felölet az ő erejével. Csak úgy maradhat jelen az életünkben, ha

határozottan eldöntjük, hogy lemondunk arról, ami jogosan megillet bennünket.

Az isteni szeretet arra ösztönöz, hogy önként lemondjunk a jogainkról

Ez az önkéntes lemondás, amelyre a szeretet himnusza kötelez bennünket, nagyon különösnek tűnik előttünk. Valahogy természetes, hogy azt keressük, ami jogosan megillet bennünket (a magunk haszná). A gyermeket ugye nem kell megtanítani, hogy sikítson, amikor valaki elveszi tőle a játékát. Amikor felnövünk, akkor megtanuljuk, hogy helyettünk a törvényes polgári hatóságok fognak „sikítani”. Közülünk hányan mondanánk le az autóbiztosításról, amikor összetörjük az autót? Melyik keresztény üzletember nem fogja elküldeni a számlát a tartozó ügyfeleinek? A társadalmi rendszer, amelyben élünk arra kötelez bennünket, hogy igen is „keressük a magunk hasznát”. Ily módon a legtöbb keresztény a „jogkeresők klubjának” tagja.

A felmerülő kérdés: Vajon a szeretet elítéli-e a jogkeresést? Vajon tényleg csak akkor van bennünk szeretet, ha a világ „farkasainak” áldozatává válunk? Vajon az igazi szeretet normái előre meghatározzák a jogvesztetteket?

A szeretet éleslátó (megfontolt)

Egy dolog készen lenni lemondani a jogainkról, de megint más dolog tudni, hogy „mikor” kell lemondani róluk. A szeretetnek szüksége van a megézés és a rálátás ajándékára, ahhoz hogy helyesen eldönthesse, mikor jó lemondania a saját jogairól. Ráézés és annak képessége szükséges, hogy a dolgokat belülről és messzemenően érzékeljük. Kötelesek vagyunk jól felmérni a helyzet igazi lelkiességének dimenzióit, amelyben találtatunk, és felismerni, hogy miért is kell így vagy úgy eljárunk. Életünk mindennapi eseményei között, a szeretetnek mindig mások javát kell előmozdítania, mások támogatását szolgálnia.

Az éleslátás ima által jön: *„Azért mi is, a mely naptól fogva ezeket hallottuk, nem szününk meg érettetek imádkozni, és kérni, hogy betöltessetek az Isten akarátának megismerésével minden lelki bölcsességben és értelemben”* (Kol 1,9). Ezt csak Isten adhatja nekünk. A Szentírás világosan kifejezi, hogy önmagunkban nem bízhatunk: *„Csalárdabb a szív mindennél, és gonosz az; kicsoda ismerhetné azt?”*

(Jer 17,9), de ima által éleslátást és lelki bölcsességet nyerünk, s ha elnyertük, akkor összeszedjük a bátorságunkat, hogy ezt használjuk is.

Isten országának minden tagja között az önmegtagadás törvénye uralkodik, ott tökéletes az összhang a szeretet és az igazságosság között. Ott senki sem harcol a jogaiért, és senki sem vonja kétségbe mások jogait. Mi azonban még nem jutottunk el oda, de Jézus Krisztus és az Ő országa biztosan eljön. Ma nagy szükségünk van az igazi szeretetre, hogy minden helyzetben, minden ember iránt helyesen foglalhassunk állást.

A legtöbb keresztény a „jogkeresők klubjának” tagja

A szeretet egységében és az isteni bölcsességben az üdvözültek megtalálják a magyarázatot az eljövendő dicsőség országában való tartózkodásukra: „... Jertek, én Atyámnak áldottai, örökölőitek ez országot, a mely számotokra készítettett a világ megalapítása óta. Mert éheztem, és ennem adtatok; szomjúhoztam, és innom adtatok; jövevény voltam, és befogadtatok engem; Meztelen voltam, és megruháztatok; beteg voltam, és meglátogattatok; fogoly voltam, és eljöttetek hozzám. Akkor felelnek majd néki az igazak, mondván: Uram, mikor láttuk, hogy éhezted, és tápláltunk volna? vagy szomjúhoztál, és innod adtunk volna? És mikor láttuk, hogy jövevény voltál, és befogadtunk volna? vagy meztelen voltál, és felruháztunk volna? Mikor láttuk, hogy beteg vagy fogoly voltál, és hozzád mentünk volna? És felelvén a király, azt mondja majd nékik: Bizony mondom néktek, a mennyiben megcselekedtétek egygel az én legkisebb atyámfiái közül, én velem cselekedtétek meg” (Mát 25,34-40).

Akik várják az új Földet, s közben a legkisebb ellentétet is kifejezik a szeretet és az igazságosság között, soha nem jutnak el oda; az új világ és a kozmikus rend harmóniájának már itt és most el kell kezdődnie. Ez a harmónia csak annak a szeretetnek a hatalmával állítható fel, amely tudatosan áldozza fel magát. Az isteni szeretet az életünkben létrehozza a magasztos közönyt a saját jogaink iránt. Péter apostol a saját és a többi tanítvány nevében kijelentette: „Íme, mi elhagytunk mindent és követtünk téged...” (Mát 19,27). Pál apostol, a szeretet és a jog viszonyát illetően, ugyanígy foglalt állást: „Miért nem szenveditek inkább a bántalmazást? Miért nem tűritek inkább a kárt?” (1Kor 6,7). Ennek a hozzáállásnak a célja az Úr Jézushoz való hasonlóság: „Hogy megismerjem Őt, és az Ő feltámadásának erejét, és az Ő szenvedéseiben

való részesülésemet, hasonlónak lévén az ő halálához; ... akiért mindent kárba veszni hagytam és szemétnak ítélek, hogy a Krisztust megnyerjem” (Fil 3, 10., 8.).

Az isteni szeretet az életünkben létrehozza a magasztos közönyt a saját jogaink iránt

Elmondhatjuk, hogy a legnagyobb igazságtalanság a nap alatt Jézus Krisztussal történt, Ő ezt önként vállalta, amikor eldöntötte, hogy lejön a bűnnel és igazságtalansággal teljes Földre, és elviseli a mi halálos ítéletünket. Miért fogadott el egy ilyen ítéletet? Miért mondott le a Mennyről a földi pokolért? A Megváltó tudta, hogy miért teszi; a szeretet volt az oka: *„Mert úgy szerette Isten e világot...”* (Ján 3,16). Ez volt az igazi szeretet bemutatása, mely feláldozza magát mások boldogságáért, bárkiről is legyen szó. Én ezt sohasem fogom tudni teljesen megérteni, de arra kérlek benneteket, járuljunk a kereszt lábához és szemléljük, hogyan jutott a szeretet és az igazságosság tökéletes harmóniára. Igaz keresztényekként arra hívtunk el, hogy bemutassuk a világnak a szeretet és az igazságosság megbékélésének titkát, Krisztus keresztjének helyes hordozásával (Mát 16,24).

A szeretet... „nem keresi a maga hasznát”. „Annak okáért az az indulat legyen bennetek, mely volt a Krisztus Jézusban is, A ki, mikor Istennek formájában vala, nem tekintette zsákmánynak azt, hogy ő az Istennel egyenlő, Hanem önmagát megüresíté, szolgáló formát vévén föl, emberekhez hasonlónak lévén; És mikor olyan állapotban találtatott mint ember, megalázta magát, engedelmes lévén halálig, még pedig a keresztfának haláláig” (Fil 2,5-8).

Meghívlak benneteket a kereszthez, hogy megnézzük, hogyan jutott a szeretet és az igazság tökéletes összhangba. Az én javamért és a te javadért Jézus mindenről lemondott. A mi boldogságunkért és az embertársaink boldogságáért érdemes nekünk is lemondanunk, azaz érdemes szeretnünk.

2. Missziósombat, 2014. november 1.

Az adventizmus küldetése: A hármas angyali üzenet jelentősége napjainkban

Bevezető igék: *Jelenések 14:6-12*

Vajon indokolt volt-e a Keresztény Adventista Egyház megalapítása a XIX. század közepén? A protestantizmus már így is sok felekezetre oszlott. Mi teszi egyedivé, indokolttá és a többi előtt kiemelkedővé az adventizmus fejlődését? Vajon egy újabb keresztényi vallás megjelenése nem teremt-e további zavart az emberek elméjében?

Minden adventista kereszténynek foglalkozni kell az identitás kérdésével. Miért vagyok adventista? Mi a küldetésem? Mi a különbség az én egyházzam és más keresztény egyházak küldetése között? A válaszok ezekre a kérdésekre attól függenek, hogy megértettük-e egyházunk eredetét és történetét.

Ez a prédikáció a Jelenések 14. fejezetében található, „hármas angyali üzenet” elemzésével igyekszik választ adni ezekre a kérdésekre. Rámutatunk arra, milyen fontos hirdetni az örökkévaló üzenetet a világtörténelem utolsó napjaiban. Hisszük, hogy ennek az üzenetnek a hirdetése Krisztus második eljövetelét megelőzően, az adventista egyház egyik legfontosabb és kizárólagos jellemzője. Ez az üzenet irányítja a kezdeményezéseinket, és az egyház küldetésének részét képezi.

Az adventista egyház a William Miller (1782-1849) által vezetett vallási mozgalom részeként jött létre. A mozgalom vezető eszmei elképzelése Krisztus eljövetelének egy adott időpontra való kitűzése volt. A dátum a Dán 8,14 prófécijának magyarázatán alapult: *„Kétezer és háromszáz estvéig és reggelig, azután kiderül a szenthely igazsága”*.

Semmi jelentős dolog nem történt a Miller követői által kitűzött időpontban, ezért közülük sokan nagyot csalódtak. A reménytelenségnek ebben az állapotában, felsőbb vezetésért könyörögve, fedezték fel a legfontosabb bibliai igazságot, mely meghatározta a jövőbeli adventista egyház teológiai helyzetét. Ez a felfedezés és a további tanulmányozások, vezettek el ahhoz a megállapításhoz, hogy a Dániel 8,14-ben említett „szenthely” szó nem a Földre vonatkozik, amelynek – Miller szerint – szüksége volna a tűzzel való megtisztításra Krisztus második eljövetelekor, hanem inkább a mennyei Szentélyben zajló eseményre.

A Dániel 8,14-ben említett „2300 este és reggel” kiterjedésű prófétaidőszak Krisztus mennyei, főpapi szolgálata első szakaszának lezárulásával ér véget. A földi szentélyhez hasonlóan, amelynél a „Szentek szentjének” nevezett második helyiséget évente egyszer megtisztították (3Móz 16,29-34), főpapként Krisztus hozzáfogott az igazi, mennyei szenthely tisztításához, ahova „az ő tulajdon vére által ment be egyszer s mindenkorra” (Zsid 9,11-12). Ez a nap volt a földi „Jom kipur”, az éves Engesztelésnap előképe, amely szó szerint azt jelenti: „az elfedezés napja”. Tehát az adventista egyház jövőbeli pionírjai összekötötték az első angyal üzenetét, „eljött az ő ítéletének órája” (Jel 14,7) a Dániel 8,14. próféciájával, amely a mennyei szentély megtisztítása.

A hármas angyali üzenet szövegkörnyezete

A másik fontos pont, amelyre az adventista pionírok odafigyeltek, a három angyal (Jelenések könyvéből) üzenetének szövegkörnyezete. Az üzenet után ugyanis rögtön a Krisztus második eljövetele következik, és a nagy Arató, akinek sarló van a kezében, hogy learassa a föld „aratnivalóját” (Jel 14,14-16). János az Aratóról elmondja, hogy „*hasonló az embernek Fiához*”, Ő a Krisztus, aki felkészült, hogy dicsőségesen eljőjön a Földre az utolsó nagy ítélet végett.

Az adventista pionírok felfigyeltek arra a tényre, hogy az angyal, az ég közepén repülve, „az örökkévaló Evangéliumot” tartja a kezében. A hármas angyali üzenet leírásának erőteljes nyelvezete bemutatja az örökkévaló Evangéliumot – az emberiséghez szóló örömhírt, közvetlenül Krisztus második eljövetelét megelőzően.

De miért ilyen különleges nyelvezettel van leírva a hármas angyali üzenet? Miért tartalmaz ez az üzenet nyugtalanító képeket? Az oka abban a tényben rejlik, hogy a Krisztus második eljövetelét megelőző időszaknak szüksége volt ilyen nyelvezetre, a különleges történelmi helyzetet illetőleg, amely közvetlen Krisztus második eljövetele előtt alakul ki.

Ennek a történelmi folyamatnak a fő jellemzőit az alábbiak szerint tudjuk megállapítani:

* **Racionalizmus.** A XVIII. századtól kezdődően, a felvilágosodás korszakában, elindult a modern ember létrehozásának folyamata, hangoztatva az elme függetlenségét és képességét, hogy megpróbálja megérteni a véglegességgel és a valósággal kapcsolatos kérdéseket,

megpróbálva kikerülni az emberiség életében jelen levő hit végső fölényét. Ez a folyamat végül is elvezetett az úgynevezett pozitív ismeret (tudomány) létrehozásához a negatív ismeret (vallás) helyett.

* **Szekularizáció – elvilágiasodás.** A XIX. századtól fogva, a társadalom egyre jobban elvilágiasodott. Az Isten szerepét az ember életében egyre inkább kétségbe vonták. Olyan gondolkodásmódot diktáltak az embereknek, hogy például kinőtték az Istentől való függőségük állapotát, ezért többé nincs szükségük Istenre.

* **Materializmus.** Amikor Istent és a lelkiesség jelenlétét a minimumra juttatták, vagy teljesen kiiktatták, az emberiségen egyre jobban erőt vett az elanyagiasodás. Az ember tudata felett eluralkodó materializmus lendülete, és az Isten szerepének kizárásával az ember életéből, az emberiség egy új, istenellenes értékekkel, materialista jövővel és osztályharcral teljes korszak kifejlődésének lehetett tanúja, amely új társadalmi-gazdasági erők kialakulásához vezetett.

* **Kommunizmus.** A XIX. század közepe és a második fele a szocialista eszmék virágzásának az ideje, amelyben az igazságos társadalom kiépítése forradalmi reformok által történt. Az erőteljes szocialista fejlődés a világ különféle tájain átfajult kommunista „paradicsommá”, amelyben sem Istent, sem a lelki dimenziókat nem volt szabad emlegetni.

* **A protestantizmus liberalizációja.** A vezető protestáns egyházak elfogadták a liberális teológiát, amely aláasta az Istentől ihletett Biblia tekintélyét, és a keresztény vallás sok tanát alávettette a racionális kritikának. Ennek eredményeként Jézus Krisztus történelmi személlyé vált, akinek már semmi köze nem volt az evangéliumbeli Jézus Krisztushoz.

* **Darwinizmus.** Lehet, hogy ez a legcsüggesztőbb kihívás a bibliai hitet és értékeket illetőleg, amely aláasta a keresztény közlés lényegét, amikor a XIX. század közepén létrejött tudomány bejelentette a fajok eredetét, természetes kiválasztódás útján. A Föld teremtésének bibliai alapjai veszélybe kerültek, és az evolúció elméletének megjelenése már nem csak bíráló kihívás volt, hanem egyben elfogadható választási lehetőség is.

Mindez csak néhány jellemzője az új korszaknak, amely igazi kihívást jelentett a kereszténység számára. Szinte az összes éppen ezeket a jellegzetességeket tükrözi a háttérben, melynek ellensúlyaként hirdetendő a hármass angyal üzenet. Az Örökkévaló evangélium

a Jelenések 14-ben, ezek szerint, felhívás a bibliai üzenet alapvető értékeihez való visszatérésre, amely az emberi történelem elejétől a végéig hirdettetett. Ennek hirdetése az utolsó napokban egyre intenzívebb

Így tehát, a XIX. század közepén beállt történelmi helyzet rövid elemzése megérteti velünk, miért értették meg az adventista egyház úttörői földi szolgálatuk fontosságát a hármass angyali üzenet keretében. Ennek az üzenetnek a hirdetése határozza meg a jövő adventizmusának arcát. A hármass angyali üzenet hirdetésében, az adventisták megtalálták a történelem arénájában való megjelenésük magyarázatát. A hetednap adventizmus nem csak egy újabb vallás, és nem egy meglévő egyházban történt szakadás eredménye. Az adventista egyház egy megjövendőlt történelmi időszak folyamán jött létre, hogy hirdesse minden idők legnagyobb üzenetét Krisztus második eljövételéről.

Az első angyal üzenete

Az első angyal üzenetén különös hangsúly van. A figyelmet először is az első angyal felhívása kelti fel: *„Féljétek az Istent, és néki adjatok dicsőséget“*.

A félelem az emberi lét meghatározójának egyik jellemzője. Érdekes megfigyelni még, hogy a XIX. században létrejött, úgynevezett tudományos és vallási tanulmányok, a vallás kialakulásának fő tényezőjeként a félelmet emelte ki. A félelem, állították az úgynevezett tudósok, a felsőbb hatalmaktól való függés vallásos érzésének növekedését okozta. De ha megvizsgáljuk a „féljétek az Istent” kifejezést a Jelenések 14. fejezetének szövegösszefüggésében, azonnal világosabb a jelentése. A kifejezés után, mely félelmet követel, jön a felhívás „néki adjatok dicsőséget”. Az Istent félni tehát azt jelenti: dicsőséget adni Neki. Érdekes megjegyezni, hogy az effajta paralelizmus többször is megtalálható a Jelenések könyvében. Például a Jelenések 15,4: *„Ki ne félne téged, Uram! És ki ne dicsőítené a te nevedet?“*

Természetesen felmerül a kérdés: Mit jelent, hogy „néki adjatok dicsőséget”? E szavak bibliai jelentését a dicsőítés sztereo típusú értelmezéséhez kell alkalmazni. Ebben Jézus Krisztus imája lehet a segítségünkre: *„Én dicsőítettem téged e földön: elvégeztem a munkát, amelyet reám bízál, hogy végezzem azt”* (Ján 17,4). Itt ismét a paralelizmus példáját látjuk. Dicsőséget adni Istennek először is azt jelenti: teljesíteni az Ő akaratát, elvégezni a ránk bízott munkáját, és

engedelmes alázatossággal elfogadni az Ő akaratát. Megállapíthatjuk tehát, hogy az első angyal felhívása, hogy féljük az Istent, valójában felhívás arra, hogy engedelmesen teljesítsük Isten akaratát, amelyet az Ő parancsolataiban tárt elénk. Ez a felhívás igencsak időszerűvé válik a humanista és világi értékek századában, amikor Istent teljesen kizárják az emberi értelemről és ügyekről. Ezek a szavak különösen jelentősek a posztmodern időben, amikor létrehozták azokat a relativista életérzéseket, miszerint minden erkölcsi norma relatív.

Az első angyal utolsó szavai nagyon fontosak: „imádjátok azt, aki teremtette a mennyet és a földet, és a tengert és a vizek forrásait”. Ezek a szavak különösen a XIX. század közepén voltak időszerűek, amikor a geológiai és biológiai felfedezések egész láncá támadta azt az ötletet, hogy Isten teremtette a világot. Ezek a felfedezések jelentették a kezdetét a kereszténység és a tudomány közötti, nagy összetűzésnek.

Ezért is olyan aktuális az első angyal üzenete: „imádjátok azt...”. Az üzenet felszólítja az embereket, hogy gondolkodjanak el az eredetükön, és értelmezzék újra az életcéljukat. A Biblia az ember eredetéről ezt mondja: *„Teremté tehát az Isten az embert az ő képére, Isten képére teremté őt: férfivá és asszonynyá teremté őket”* (1Móz 1,27). Ennek elfogadása, hogy az emberi lény Isten képmására lett megteremtve, radikálisan megváltoztathatja a férfiak és nők önértékelését.

A második angyal üzenete

Az előzőleg említett dolgokkal összefüggésben, a második angyal üzenete is világosabbá válik. Ez az angyal Babilon bukását jelenti be: *„Leomlott, leomlott Babilon, a nagy város, mert az ő paráznaságának haragborából adott inni minden pogány népnek”* (Jel 14,8).

Nincs közvetlen kapcsolat a Jelenések könyvében említett Babilon és a történelmi Babilon között. Amikor János apostol a Jelenések könyvét írta, a Dániel könyvében leírt Babilon már nem létezett. János bizonyára új, vallás-politikai hatalmat lát a próféta látomásában. Ez a hatalom, amelyet – miközben elgondolkodik a történelmi párhuzamokon – János Babilonnak nevez, ellenkezni fog Isten népével. Ez a hatalom átalakul egy istentelen rendszerré, amely integrálja az összes hamis istentiszteleti rendszereket, és az emberi szabadságot veszélyeztető intézményeket. Ez alatt az idő alatt az angyal kétszer is bejelenti Babilon bukását, ez a vallási testületek elesésére vonatkozik. Babilon nem fogja legyőzni Isten népét; végül majd Isten igazsága győz.

A harmadik angyal üzenete

A harmadik angyal bejelenti, mi vár azokra, akik a babiloni parázna cselekedeteit követik. Ez az angyal erőteljes kifejezéseket használ: „Az is iszik az Isten haragjának borából, amely elegyítetlenül töltetett az ő haragjának poharába...” (Jel 14,10). János olyan kifejezésformát alkalmaz, amely a kortársi előtt is ismerős: arról a személyről, aki megtapasztalta Isten haragját, úgy írtak az ószövetségi próféták, mint aki a Mindenható Isten harag borának poharából iszik (Jób 21,20; Zsolt 60,3; 75,8; Ésa 51,17-23; Jer 25,15-28; Ezék 23,32-34).

A lelki Babilon csábító politikájában János a figyelmet a fenevad bélyegének a homlokra vagy a kézre történő felvételére irányítja (Jel 14,9). Mit jelent ez a bélyeg, és hogyan kell értelmezni? János a görög „charagma” szót használja, amely az ő idejében Cézárnak a fémpenzen levő képére, a hivatalos dokumentumokon levő királyi pecsétre és arra a bélyegzőre vonatkozott, amellyel az állatokat megbélyegezték.

A bélyeg a homlokon vagy a kézen talán még összefüggésbe hozható azzal a régi izraeli imaszokással, amikor a tefilint vagy filatériát, azaz a Tóra szakaszait tartalmazó kis, bőrzacskókat (2Móz 13,1-10; 5Móz 6,4-9; 11,13-21) a kezükre vagy a homlokukra kötötték. Ez a ceremónia (a homlokkötő viselése) Isten, Törvényben kifejezett akaratának tudatos elfogadására, és az Isten akaratának teljesítésére való készsége (a kézkötők hordás) mutat.

A fenevad bélyege a kézen vagy a homlokon az elesett egyház tekintélyét jelképezi, az Isten igazságos normáinak az emberi normákkal való felcserélését. Ezért Isten népének az egyik legfontosabb jellemzője az Ő parancsolatainak megtartására utal (Jel 14,12; 12,17).

A tízből az egyik parancsolat iránti figyelemfelkeltés nagyon fontos, ahogy annak megtartása is különleges jelentőséggel bír a jó és a gonosz közötti küzdelemben. Az első angyal üzenetében (Jel 14,7), amely az igaz istentiszteletről szól, János kihangsúlyozta: „... aki teremtette a mennyet és a földet, és a tengert és a vizek forrásait”. Itt is van egy egyértelmű utalás a negyedik parancsolatra: „*Megemlékezzél a szombatnapról, hogy megszenteljed azt... Mert hat napon teremté az Úr az eget és a földet, a tengert és mindent, a mi azokban van, a hetedik napon pedig megnyugovék*” (2Móz 20,8., 11.).

A szombatnak nagyon fontos szerepe volt az Isten választott népének istentiszteletében. Az ószövetségi időben, a szombattartás

táplálta a népnek az eljövendő megváltásba, a messiási békébe és a jólétbe vetett reményét. A szombat, ahogy Izrael értelmezte, nem csak a teremtéssel függött össze, hanem a szabadulással, megszabadítással és megváltással is. A szombat az Isten és az Ő népe közötti szövetség jeleként szolgált (2Móz 31,13.17).

Így érthető is, miért tették az úttörőink azt, hogy „Hetednapí”, az egyház (eredeti) elnevezésébe. A Hetednap Adventista Egyház elnevezésnek külön jelentősége van. Ez tükrözi azt a két hozzáállást, mely átjárja az erőteljes identitását. A „Hetednapí” kifejezés az egyháztagok Istennek, mint Teremtőnek és Megtartónak való odaszenteltségére mutat.

Nem kevésbé fontos az egyházunk elnevezésében található, második álláspontunk. Az „Adventista” szó Krisztus második eljövetelére utal. Hangsúlyozni kell, hogy ez egy bibliai álláspont (Ján 14,1-3; ApCsel 1,10.11; 1Thess 4,13-18). Az Ige szerint, Isten egyszer véget vet a bűn uralmának és visszaállítja a harmóniát ezen a világon (Jel 21,1-5).

Ezek szerint a „Hetednap Adventista Egyház” elnevezés a világtörténelem két nagyon fontos eseményéről tanúskodik – a kezdeti teremtésről és a Jézus Krisztus eljövetele utáni újratemtésről. Ez a két esemény – az elejéről és a végéről – a Föld történetének Alfa ja és Omegája. S valóban, e két krisztusközpontú esemény miatt jelentheti ki Jézus Krisztus: *„Én vagyok az Alfa és az Omega, kezdet és vég... aki van és aki vala és aki eljövendő, a Mindenható”* (Jel 1,8).

Összefoglalás

Összefoglalva a Jelenések 14-ben szereplő három angyal üzenetét, meg kell állapítanunk, mennyire fontos szerepet játszik ez az üzenet az egyházunk küldetésének megformálásában. Egyházunk úttörői nem véletlenül hangsúlyozták, hogy a Jelenések könyvének Hármas angyali üzenetét a Krisztus második eljövetelével összefüggésben kell hirdetni. Az „örökkévaló Evangélium” szavai, a három angyal üzenete által, egyházunk küldetésének lényegévé válik. Ez az igehirdetés egy „cselekvőprogrammá” válik a fiatal adventista egyház számára. A Hetednap Adventista Egyház nem egy létező vallástól való elszakadás eredményeként jött létre. Ehelyett, az eltérő hitvallások képviselőinek konszolidációjából került elő, akik összegyűltek a nagyszerű üzenet köré, amelyet Krisztus második eljövetele előtt, és eljöveteléig hirdetni kell. Ez az üzenet azokat a törekvéseket tükrözi, amelyek a

XIX. században elkezdődött korszakra jellemzőek. Az adventisták felismerték az üzenet időszerűségét a történelem mai állásában. Ennek az üzenetnek a hirdetése határozza meg az egyház jellegét és kinézetét.

Figyeljük meg, hogy a hármass angyalai üzenet hirdetése Krisztus második eljövetele előtt: istentisztelet. Ebből kiindulva, a Jelenések könyvének írója kétféle istenimádásról beszél. Az egyik csoport tagjai imádják azt, aki „*aki teremtette a mennyet és a földet, és a tengert és a vizek forrásait*”, a másik csoport meg a fenevadat és annak képét imádja. Az egyik Isten iránti engedelmisséget tanúsít, és megtartja az Ő parancsolatait (Jel 12,17; 14,12), a más, a lelki Babilonnal együtt, részt vesz a „*parázñaságban*” (Jel 17,2). Az egyik csoport tagjai „*végre megnyugosznak*” Istenben (Jel 14,13), a másik csoport tagjainak „*nem lesz nyugalomuk éjjel és nappal*” (Jel 14,11). A hármass angyalai üzenet minden hívőt felszólít, hogy foglaljon állást a jó és a rossz meg az igazság és a hamisság közötti, nagy küzdelemben.

Figyeljünk csak még egyszer az „*eljött az Ő ítéletének órája*” kifejezésre. Az „*ítélet*” szó a görög „*krisis*” szóból ered. Ez a szó „*bírószági pert*” jelent (lásd: Jel 16,7; 18,10; 19,2), Eközben a másik görög szónak, a „*krima*”, „*ítélés*” illetve „*elítélés*” az értelme. Mi valóban egy krízisidőben élünk – gazdasági krízis, pénzügyi krízis, energetikai válság, élelmiszerválság, ökológiai válság, erkölcsi meg lelki válság, stb. napjainkban ezek mind részei az életünknek. Krisztus második eljövetele közel van, és magával hozza a „*krimát*”, az ítélet idejét. Ezért tartjuk nagyon fontosnak, hogy részt vegyünk a Szentírás legnagyobb üzenetének hirdetésében. Ez a mi kötelességünk és előnyünk – a küldetésünk lényege.

3. Missziósombat, 2014. december 2.

AZ ELŐTTÜNK ÁLLÓ NYITOTTSÁG

Meghatározatlan nyitottságot látunk magunk előtt – potenciálisan nagy jövőt – s ezt a kihívást nem szabad alábecsülnünk. Milyen erők kell, hogy alakítsanak, vagy tartsanak fogva bennünket, miközben belépünk ebbe a jövőbe?

Vannak belső erők, amelyek világszerte formálják és alakítják az adventizmust, de külső erők is léteznek, amelyek ugyancsak hatással lesznek ránk. A nagy kérdés: Hogyan húzzuk meg a határvonalat,

amely meghatározza azt a nyitottságot, amely felé haladunk? Milyen mérföldkövek fognak vezetni bennünket a jövőben és fognak majd vigyáz ránk az úton?

Kreatívan kell haladnunk a jövő felé, félelem nélkül, tudva, hogy minden emberi lény, akivel útközben találkozunk, Isten megmentő szeretetének a tárgya, de pontos annak pontos ismerete nélkül, hogy mit követel Isten minden kultúrában és minden helyzetben ahhoz, hogy az adott emberi lényt az elveszett állapotból az üdvösségbe emelje.

A. ERŐK, AMELYEK HATÁSSAL VANNAK RÁNK ÉS FORMÁLNAK MINKET

1. Saját gyors növekedésünk

A gyors növekedés azt jelenti, hogy az egyház egyre inkább lokalizált, ezért kevésbé decentralizált az igazgatása és a szolgálata. Számbeli és területbeli terjeszkedése azt jelenti, hogy az ellenőrzése és a vezetése, amely korábban a központi irányítástól származhatott, mint amilyen a Generál Konferencia és a divízió, se nem támogatható, se nem eredményes. Felkészültünk mi erre? A hirtelen növekedés és terjeszkedés, amellett, ahogy áthelyeződik a szervezet súlypontja, a helyi gyülekezet egységére is kihatással lehet.

2. Kontextualizálás az adventizmusban

Hitünket folyamatosan szűrjük a kulturális prizmák, melynek eredményeként az adventizmus, bolygónk különböző vidékein, másként-másként néz ki. Mennyire jól tudunk gondoskodni arról, hogy az adventizmus szíve-lelke ebben a folyamatban ne változzon meg?

Kontextualizáció, amely alatt egyszerűen azt értem, hogy az üzenetnek kulturálisan alkalmazkodónak kell lennie, elkerülhetetlen folyamat. Senkit sem kérnek arra, hogy kilépjen kulturális köreiből azért, hogy adventistává lehessen. A kultúránkon és a történelmünkön keresztül éljük meg az életet, ezért azt nem lehet és nem is szabad eldobni. Emiatt, a megfelelő határok között, a kontextualizációnak meg kell történnie.

A Prófétaság Lelke világosan tanácsolja: „Minden országnak és minden népnek meg vannak a saját, kifejezett jellemzői, ezért, akik ott dolgoznak, legyenek bölcsek és ügyesek, hogy alkalmazkodhassanak az adott körülményekhez és álláspontokhoz, és hogy megteremthessék

a lehetőséget arra, hogy az emberek segítségére legyenek az üzenettel, amelyet elvittek hozzájuk. Képesnek kell lenniük arra, hogy megértsek és betölthessék az emberek szükségleteit” (*Testimonies to Ministers*, p. 213).

Ezt az üzenetet gyengéden kell továbbadni, és olyan ritmusban, hogy magunkkal ragadhassuk az embereket, mert valamely személy képessége, hogy befogadja és megértse az üzenetet, kulturális és történelmi feltételekhez kötődik.

3. Demográfiai változások az egyházban

Egyházunk egyre inkább fiatalodik, és ahol legnagyobb a létszámnövekedés, ott a kereszténység egyre déliesebb „íz” kap. Az egyház öregebb részére, az „északiabb” kereszténységre, egyre jobban kihat a világiasság, a „lelki relativitás”, a modernizmus és sok más dolog, amely az egyházat egyre inkább balra, a liberalizmus felé húzza. Hogyan viszonyuljunk ehhez, hogyan oldjuk meg az elkerülhetetlen feszültséget, amelyet ez az irányzat teremt?

Itt az őszinteség, az alázat, a megértés, a kulturális tolerancia és a szeretet nagy szerepet játszik az egyházon belül. Szántsándékkal kell keresni az egységet, az egységőrző elemeket pedig ápolnunk és építenünk kell.

A fiatalabb, újabb, meglehetősen konzervatív adventista egyház közvetlenül előttünk áll. Nem lehet megkerülni vagy figyelmen kívül hagyni. Hogyan határozzuk meg az újabb és a fiatalabb rész legitimitását, és engedjük meg neki, hogy megragadja az egyház gyepelőjét? Először is a lehető legjobb módon kell kiképezni és felkészíteni őket, hogy szerepelhessenek az adventizmus történelmi értékeiben és identitásában. Másodszor, higgyetek nekik és Istennek. E lépéseket illetőleg nincs választásunk; meg kell őket tennünk.

4. Globalizmus

Igaz, hogy az egyház egyre lokálisabb és decentralizáltabb, ámde az ellentétes erő is hat. A világ úgynevezett „egyenesén” ez az ötleteknek, a tapasztalatoknak és az elvárásoknak a gyors kiterjedését jelentik; erről az Internet és a nemzetközi médiák gondoskodnak.

A globalizáció ugyanakkor az emberek nagy mozgásához vezetett, függetlenül attól, hogy ezt a háború, vagy annak a következménye: a menekültek árja, illetve a jobb életbe vezető út megkeresése okozta. Az emberek milliói vannak állandóan mozgásban.

A folyamat, amelyben a világ faluvá válik, néhány helyen már elég előrehaladott. Számos etnikai gyülekezetünk a globális család részévé vált. Habár jó messzire vannak eredeti otthonuktól, ki hibáztathatja őket azért, hogy szavazati jogot és tisztességes jelenlétet szeretnének annak a gyülekezetnek az életében, ahol tartózkodnak? Ez annak a valóságnak a része, amelyet a globális egyház tesz elénk, és erre becsületesen, minden előítélet nélkül kell válaszolnunk.

Miközben szembenézünk a jövővel, tartsuk mindig szem előtt, hogy missziós szervezet vagyunk; világos missziós megbízatásunk van. A küldetéshez való hűségünket nagyban az Istenhez való hűségünk szintje fogja meghatározni. Lépünk határozottan és meggyőződéssel a jövő nyílt terepére, mert itt kell elvégeznünk a küldetésünket. Ha nem foglalkozunk a misszióval, elvesztettük a létjogosultságunkat és nem lehetünk hasznosak Isten számára. Ezért globálisak maradunk; együtt maradunk és végezni fogjuk a missziós munkát.

B. MILYEN MÉRFÖLDKÖVEK FOGNAK BIZTONSÁGOSAN ELVEZETNI BENNÜNKET A JÖVŐBE, ÉS MEGAKADÁLYOZNI BENNÜNKET ABBAN, HOGY LETÉRJÜNK AZ ÚTRÓL?

1. A Szentírás

A kiemelt lelki értékeinknek mindig bibliai értékeknek kell lenniük. Az Isten Szava, a Szent Írás, az igazságnak, mint megmentő üzenetnek az egyedülálló tekintélyes forrása. A tökéletesen megbízható mérföldköveinknek, melyek biztonságosan vezethetnek bennünket a kijelölt útvonalon, a Szentírás kell hogy legyen állandó alapjuk.

Abban a pillanatban, amikor kilépünk az Ige kereteiből, a kontextualizáció kihívásaival vívott harcunk és a megmaradásunk veszélyeztetetté válik. Isten Szava nélkül, amely a mi mérföldkövünk, az egyház szembetalálja magát a követelésekkel, hogy „flexibilis”, „értelmes”, kevésbé dogmatikus, kevésbé hiteles és feltétlen, inkább megalkuvó, és persze nyitottabb legyen – ám egyfajta meghatározatlan módon.

A jövő nyitott, de a jövőbe vezető isteni útjelző kövek nincsenek benne. Az út mindkét oldalán vannak veszélyes szurdokok. Az Írástól való „elkanyarodás” biztosan belevezet bennünket egy ilyen szurdokba. Ellenben úgy tartjuk, hogy Ellen White írásai folyamatosan és átfogóan tájékoztatnak bennünket az Írásról.

2. Jézus Krisztus

Jézus Krisztust világosan fel kell és el kell ismernünk útmutatónkul a jövő felé. Őt, aki így vallott magáról: „*Én vagyok az út, az igazság és az élet; senki sem mehet az Atyához, hanemha én általam.*“ (Ján 14,6), és akiről Péter ilyen vallomást tett: „*Te vagy a Krisztus, az élő Istennek Fia*“ (Mát 16,16), úgy kell hirdetni, mint az Egyetlent, aki képes arra, hogy ebből a világból egy másik világba vezessen bennünket.

Ahogy a Szent Írás téveszthetetlenül Jézus Krisztushoz vezet az embert, úgy kell az adventisták minden manifesztációjának arra összpontosítania, hogy egyedeket vonzzon a Jézus Krisztus, mint Üdvözítőnk megismeréséhez és elfogadásához. Legyen ez egyértelmű jel a nem keresztény globális környezetben, valamint a világ – történelmileg – keresztény részeiben. Bármilyen „márkájú” is az adventizmus, de ha nem Jézus Krisztust tartja elismerésének és magasztalásának a középpontjában, ne adjunk helyet neki a közösségünkön belül.

3. Nyitott elme

Emberek vagyunk, ezért legyünk alázatosak és ismerjük el, hogy nem tudunk mindent. Ezért legyen elménk nyitotta az igazság jobb és világosabb megértésének felfedezései során.

A Profétaság Lelke állandóan azt tanácsolja, hogy kutassunk. Például: „Isten elvárja tőlük (Isten hű népétől) az állandó haladást az igazság és a világosság útjának megismerésében” (*Testimonies for the Church*, vol.1, p. 345).

Elménket tehát mindig nyitva kell tartanunk, hogy a Lélek indíttatására felkutathassuk, hova szeretne Isten elvezetni bennünket. Ezt el kell ismernünk, mint egy alapvető álláspontot, a kockázatoktól függetlenül. Az alternatíva az, hogy egyszerűen lezárjuk a vizsgálódást és a keresgélést.

4. A relativitás elvetése

El kell utasítanunk, hogy kompromisszum alá helyezzük a Szent Írás értékeit. A posztmodern világunk relativitása kegyetlen nyomást fog ránk gyakorolni azért, hogy legyünk rugalmasabbak és olyan üzenetet hirdessünk, amely a legtöbb embert vonzani fog.

Világosan állást kell foglalnunk abban, hogy a vallási értékek nem bennünk születnek meg. A Szentlélek hozza őket az elménkbe, azok pedig cserében hitelessé teszik a tapasztalatainkat. Jézus Krisztus

mondta a Szentlélekről: „az mindenre megtanít majd titeket, és eszetekbe juttatja mindazokat, a miket mondtam néktek.” (Ján 14,26).

5. A küldetés elsőbbsége

Krisztus így szólt a követőihez: „és lesztek nékem tanúim... a földnek mind végső határáig (ApCsel 1,8). Mi egy missziós mozgalom vagyunk – s ennek egy világos mérföldkőnek kell lennie a jövő felé vezető utunkon. E küldetés kell világosan, hogy mozgassa a döntéshozást az egyházirányítás minden szintjén, a bizottsági gyűléseken és az intézményeinkben, ahogy a helyi gyülekezetekben is. E küldetés legyen a legfontosabb napirendi pont a tervezéskor és az eszközforrások felhasználásakor. A küldetés nyelve az egyház által kiválasztott „nyelvjárás” legyen. Ha nem a misszió az alapvető cél, akkor minden bizottságok és tanácskozások, minden igazgatási szinten, egyszerűen csak időpazarlás.

6. A szenvedések érzékelése

Egyházunk másik fontos mérföldköve a szegények, a betegek, a menekültek és a szerencsétlenek szükségleteinek a kezelése. A misszió napirendjén ennek egy jól látható erénynek kell lennie, mert e munkába való bevonás nélkül egész biztosan eltévesztjük az utat. Krisztus világosan megmondta, hogy felelősségre von bennünket azért, hogyan fogunk viselkedni azok iránt, akiknek a szükségéi nagyobbak a lehetőségeiknél (Mát 25,31-46).

A szolgálat által mutatja meg az egyház, hogy a misszió több a kimondott szónál; folyton azon kell törekednünk, hogy az emberek számára az életet itt és most megkönnyítsük, miközben felkészítjük őket a jövőre.

7. A sokszínűség elfogadása

Egyházunk gyors növekedésével és terjeszkedésével minden kultúránál, fajnál és népcsoportnál, sokkal inkább, mint korábban, sokféle emberrel kell dolgoznunk. Mindazok, akik hisznek Krisztusban, felfedezik, hogy Ő a hívók nagy Egyesítője (Gal 3,26-29).

Tehát az, ahogy az emberi értékeket kezeljük, mint amilyen a becsületesség, a viselkedés, a részvétel és képviselet, az egyház látható globális jellemzője lesz. A nemzetköziség és az etnikai vegyesség a gyülekezetben, meg az a tény, hogy férfiak és nők vagyunk, tükröződnie kell az egymás iránti bizalomban, és a részvételhez létrehozott helyen.

Ez nem történik meg csak úgy, önmagától. Helyes döntésre van szükség.

8. Az egység iránti elkötelezettség

A Hetednapi Adventista Egyház egysége, lelkileg és szerkezetileg, helyileg és globálisan, egyértelmű mérföldkő a jövő felé vezető utunkon. Ez volt az egyik elem, amit Jézus Krisztus tükrözött életének utolsó óráiban, amelyeket a tanítványaival töltött, a Gecsemáné előtt. Valamilyen titokzatos módon, a hit egysége, amely összeköti a hívőket, abban az egységben nyert megerősítést, amely Krisztus és az Atya között van (Ján 17,20-23). Ez a Szentlélek által elérhető egység (Eféz 4).

9. Krisztus eljövételének a várása

Mi olyan közösség vagyunk, amely várja az Úr eljövetelét, és értékeink is ezt a valóságot tükrözik. Ez a mérföldkő egészen áthatja az identitásunkat. A világ átmeneti jellege, Krisztus eljövételének a bizonyossága, az üzenet hirdetésével kapott feladat – mindezeknek az ige hirdetés és a tanítás középpontjában kell állniuk.

A Krisztus eljövételének várása sokkal többet magába foglal, mint a tanok pusztá elfogadását. Ez a mérföldkő a mi életmódunkban jut legjobban kifejezésre; megfűszerezi napi elfoglaltságunkat és formálja döntéseinket. Egyházunk identitása, értékei és küldetése elválaszthatatlanul összefüggnek ezzel a mérföldkövel. Tönkremegyünk, ha ezt szem elől tévesztjük.

Ezek vagyunk és így kell a jövő felé haladnunk. Így cselekedve, imádkozzunk azért, hogy ne csak az Úrnak higgyünk, hanem egymásnak is. Miközben szilárdan ragaszkodunk identitásunk lényegéhez, hangolódjunk össze egymással a tapintatos bizalomban, és higgyük, hogy a Szentlélek vezetésével bátran haladhatunk a nyíltabb jövő felé, egyesülve a hitben és a küldetésben.

Kiadja: A Keresztény Adventista Egyház Főbizottsága
Belgrád, Radoslav Grujić u. 4.
Előkészítette: A Főbizottság Szombatiskolai Osztálya
Felelős: Igor Bosnić
Sokszorosítva: A kiadó irodájában – 2014
Istentiszteleti használatra